



נער חסיכות

ח כל שהבחירות לכנסת השישית מתקיימות למחרת חגיגת הסוכות. היה הרבה יותר מתאים לקיים אותן בחג הפורים.

כי בחירות אלה לובשות יותר ויותר אופי של נשף-מסיכות.

לד ראשון הוא נשף-מסיכות ש' אסור לזהות את המשתתפים. המוני מנים — המכירים איש את רעהו היטב — משתדלים להסתח את עצמם ככל האפשר. כדי לסכל את זויהו.

והנה בבחירות אלה — אין כמי עט אף מפלגה אחת מופיעה בי שמה ובהותה.

מבין המשתתפות בבחירות לכנסת החמי-שית, איכזר ארבע המפלגות העיקריות את הוהתן:

מפא"י.
אחדות-העבודה.
המפלגה הליברלית.
תנועת החרות.

גופים אלה לא נעלמו, חלילה. הם פשוט החליטו לבוש מסיכות, לכבוד המאורע.

שם עתה: המערך, רפ"י, גח"ל, הלר בראלים-העצמאיים.

רק התיימ, מפ"ם והחלק היהודי של מק"י, לא מצאו להם מסיכות בעוד-מועד.

אשר כליכך הרבה מפלגות מה ליטות, לפתע, שלא להופיע בבחירות בשמן האמיתי, זה אומר דרשני.

הפסיכולוגים נתנו לאיפעם את דעתם על תופעת נשף-המסיכות. הם סבורים כי נשף כזה ממלא צורך פנימי עמוק.

כל אדם רוצה להיות שונה מכפי שהינו. אנשים רבים מואסים בעצמם, בסתר-ליבם. **נשף-המסיכות נותן להם את הי אפשרות לשנות את זהותם בדרך הפשוטה, מבלי שיצטרכו לשנות את עצמם באמת.**

אנשים אפורים לובשים מדים של אר-מיראלים, טיפוסים פרזואיים מופיעים בי דמות אפאשים. מוגיילב הופכים שודדי ים וגיבורי-חיל.

כך הם מרגישים את עצמם יותר בטוב. נידמה להם כי גם הוולת מתייחס אליהם אחרת. הם מקווים כי בדמותם השאולה יצי ליתו לכבוש את לביהנשים בסערה. בנשף המסיכות הופך גם העלוב שבעלובים לדון זיואן ולקאזאנובה.

בקיצור: הגורם האמיתי לנשף-המסיכות הוא אי-הבטחון העצמי הרגיש והכשל והתיסכול של הי מתחפשים עצמם.

הוא הדין, כמובן, לגבי תחפושת-הבחירות של מפלגות-ישראל. בולמוס המערכים, הגושים והאיחודים עריבהבחירות נובע מן העובדה הפשוטה ששום מפלגה לא האמינה עוד בכוחה למשוך את הבוחר. אף אחת לא רצתה להופיע בפני הציבור בדמותה הישנה, האמיתית.

מפלגה הגאה בעצמה, המאמינה במעשיה ובכשורתה, לא היתה מסכימה לעולם להעלים את הנכס היקר ביותר שלה: שמה.

שם החדש הוא מסיכה. אבל ל- השלמת התחפושת דרוש גם אוסף של תיסמונת חדשות — מה שנקרא, בז'ארגון המפלגתי, "מצע".

ואכן, במשט זה הגיע הקארניבאל לשיאים עליונים.

התחפושת העונתית היא: שי- נוי, או תמורה, או מיפנה. או, לכל הפחות, מישטר חדש.

בראש צועדת מפא"י — סליחה, המערך. מקובל בעולם שמפלגת-שלטון טוענת ש- המצב הקיים הוא כללי-השלמות. השמרנים הבריטיים הלכו לבחירות, בימי שלטונם, תחת הסיסמה "מעולם לא היה מצבך יותר טוב!"

וזה הגיוני. אם המצב הקיים טוב, הרי השלטון הקיים טוב, והוא יכול לתבוע אמון מחודש. אם המצב הוא רע, הרי השלטון רע, והגיע הזמן לסלקו.

שלטון מוחלט ובלעדי במדינה. במשך רוב אותו זמן היה שמעון פרס הבוס הבלעדי של מערכת-הבטחון — השלטון האמיתי במדינה. במשך חלק מסיים — אך מכריע — של זמן זה כיוון משה דיין, כרמטכ"ל כליכול שהפר את מרות הכל — את כל ענייני החוץ והבטחון. ואילו יוסף אלמוגי, כמוכיר-מפא"י, יכול היה לפעול ככל הי עולה על דעתו.

מדוע לא חוללו את התמורה אז?

מדוע לא פיזרו את האוכלוסיה, לא השיי גו עצמאות כלכלית, לא התקשרו עם סין,



לא דאגו לרמה המוסרית, לא שמו קץ להסתאבות, לא נתנו מכונית לכל פועל, לא ביצעו מודרניזציה — אז?

מבחינה היסטורית, רפ"י היא מפלגת-השלטון בה"א הידועה, הרבה יותר אף מן המערך. כשי מפלגה כזאת מנופפת בדגל-התמור, רה, הרי זו עזות-מצח הגובלת בחוצפה — עלבון לאינטליגנציה של האזרח.

לגבי גח"ל המסיכה מסובכת יותר. כי אלה הן שתי מסיכות, שצורפו לפרצוף מלאכותי אחד.

החלק הליבראלי של גח"ל הוא מפלגה מחופשת: מפלגת הצינונים-הכלליים. זאת היתה מפלגה קואליציונית מובהקת. היא ישבה בממשלת-מפא"י במשך שנים ארוכות.

באותן השנים לא נבדלה במאומה מכל שאר מפלגות-הקואליציה. היא הסתדרה טוב מאד עם מפא"י. השר יוסף סרלין לא נבדל מן השר ישראל ברזילי או השר משה ששיא. השר פרץ ברנשטיין לא נבדל מן השר פינחס ספיר. שום דבר לא השתנה או זולת הכתובה של כהם רשיונות-יבוא. האם מושהו יכול באמת להאמין

כי מפלגה זאת השתנתה, באורח-פלא, עלידי נגיעה במטה-ההקסי מים שז פואה טובה?

שונה המצב לגבי חרות. היא לא ישבה מעולם בממשלה, ומבחינה זו יש לה — לפחות מבחינה מוסרית — הזכות לדבר על שינוי. (זכותה לדבר על "מישטר חדש" מפותקת הרבה יותר, לאור העובדה ש- קיבלה במשך שנים ארוכות הקצבות מן המגבית היהודית המאוחדת — חוסי-הטבור של המישטר הישן.)

המעניין בתחפושת של חרות אינו מה שיש בה, אלא מה שאין בה. מה קרה להשלטת דת-ישראל בהי-המדינה? מה קרה לכל אותו פאתוס לאומני-צבאי שבו — ורק בו — הייחד של תנועה זו?

זה לא נעלם, כמובן. אבל זה כוסה בתחפושת — תחפושת רספקטאבילית, אח-ראית, מינימאליסטית, שוחרת-שלום. תחי פושת דו-לאומית ממש, המתבטאת בתמונות מלבבות של אנשי-חרות ערביים חובשי כפיות.

זהו ההגיון של נשף-המסיכות. כל אחד רוצה להיות החיפך ממה שהוא. הבורגני רוצה להיות צד-עני. הצועני רוצה להיות בורגני.

אדם האוריגיאלי היחידי בנשף-מסיכות הוא זה שאינו מתחפש. כי מיקרה זה: מפ"ם.

מפ"ם אינה מסתירה מה שהיא רוצה. היא רוצה להיכנס לקי-אליציה.

יש קצת התחפשות בהנמקת רצון זה. לעזור לאשכול להציל את הדמוקראטיה, לבלום את עליית הימין, למנוע דיקטטורה פאשיסטית. אבל זו אינה תחפושת אמיתית. לכל היותר שפס מלאכותי.

ואכן, מפ"ם מופיעה בבחירות אלה כגוף השמרני ביותר. היא לא דוגלת במיפנה, בתמורה, בשינוי, במישטר חדש. רק בקור אליציה קצת אחרת.

והוא הדין, אגב, לגבי מק"י. גם זוהי מפלגה שמרנית חדשה. היא רוצה לשמור על אשכול, על השלטון הקיים, מול הי שדים הנוראים של רפ"י וגח"ל.

וכאן אפשר רק לתמוה: האם זו תחפושת, או פנים אמיתיות? ומה גרוע יותר?

נשף-מסיכות הגון בא הרגע הי גדול. בדיוק בחצות מצלצל השעון, ו- כל הנוכחים מורידים בבת-אחת את המס-כות.

זה יקרה גם הפעם. בדיוק בי חצות, כאשר תיסגרנה הקלפיות, במוצאי הי-ז בנובמבר.

המסיכות תרדנה. הצועני יהיה שוב ל-בורגני, האדמיראל יחזור להיות עסקן הי דבוק לכסאו, שודדיהים יהיה שוב בלבר קטן.

ואז יסתבר, לפתע, כי אף אחד לא הצליח לרמות איש. כל אחד הצליח לרמות רק את עצמו.

נשף-המסיכות הגדול מוכיח רק דבר אחד: המפלגות הישנות באמת נמאסו. כל-כך נמאסו, עד שנמאסו אף על עצמן. כל-כך נמאסו, עד שרובן אינן מעזות להופיע כוהותן הגלויה, האמיתית.

בוה הן צודקות. הן צודקות גם בהנחה שהציבור באמת רוצה במיפנה, בתמורה, בשינוי, במישטר חדש.

אבל לא בשינוי של מסיכות, ולא במישטר של תחפושות.